

Han Berghs

XYLO-FIENTJE

Marie wordt muzikant

illustraties Chrys Steegmans

Inhoud

Voorwoord	3
1. Naar het conservatorium	4
2. Marco en Marie	13
3. Marie speelt viool	17
4. Pianoles van Ton	22
5. De 'zieke' tuba	29
6. Zoenen	34
7. Xylo-Fientje	39
8. Tien groene flesjes	43
9. Ontvoerd?	49
10. Een stem vanaf het balkon	54
11. Inbrekers	60
12. De dirigent	64
13. Oost, West, Thuis, Best	70
Nawoord	76
Over de auteur en de illustrator	77
Colofon	78

Voorwoord

Marie, de hoofdpersoon in het boek, wilde eerst journalist worden. Ze heeft ook al veel avonturen in haar notitieboekje geschreven. Maar bij het bezoek aan Gerrit Fuiteguit¹ is ze er achter gekomen dat ze ook muzikaal is. Om te onderzoeken of ze misschien toch maar muzikant moet worden, gaat ze op een avontuurlijke ontdekkingstocht naar het conservatorium, en sluit ze er vriendschap met docenten en studenten.

In 'XYLO-FIENTJE' staan dertien korte verhalen, leerzaam en met humor, waarin kinderen op een leuke manier kennismaken met muziek en muziekinstrumenten.

De tekeningen in het boek zijn van Chrys Steegmans, beeldend kunstenaar en natuur ambassadeur.

'XYLO-FIENTJE' is een voorleesboek, ook geschikt om zelf te lezen voor kinderen van 9 tot 13 jaar (B-boek; E6 tot AVI-plus).

Han Berghs

c2022, 'XYLO-FIENTJE, Marie wordt muzikant', Han Berghs, Maastricht.

1 EEN VERGETEN TUIN, de andere wereld van Gerrit en Marie, 2021, Han Berghs

1. Naar het Conservatorium

Na het avontuur van Marie in de vergeten tuin bij Gerrit Fluitegut, is Marie terug naar huis gegaan.²

Marie is een grottenmensje, dat met haar vader Jaza en moeder Siri in de grotten woont, onder een klein stukje bos naast een oud huisje. De meeste andere grottenmensjes zijn naar België gevlucht, toen het grote bos door de mensen werd afgegraven. Grottenmensjes zijn ongeveer 10 cm lang. De mannetjes noemen zichzelf grottenmennekes, en de vrouwtjes, grottenwijfkes. Vroeger woonden ze in de mergelgrotten van het grote bos, bij de andere grottenmensjes. Het was altijd heel gezellig in het bos en in de grotten, totdat de mensen hadden ontdekt, dat er in de grond onder de bomen mergel was te vinden. Daar konden ze cement van maken. Met het cement werden stenen aan elkaar gemetseld, en zo huizen gebouwd.

Ja, de mensen moeten natuurlijk ook ergens wonen, dat snappen we wel, maar om de mergel uit de grond te halen, moesten wel heel veel bomen worden omgehakt, en ook de mergelgrotten, waar de grottenmensjes in woonden, moesten worden gesloopt.

Toen op een dag, heel vroeg in de morgen, de mensen met motorzagen en graafmachines het bos en de grotten begonnen kapot te maken, zijn Jaza en Siri met Marie in een grot gaan wonen, die niet werd afgegraven, vlak naast een oud huisje.

Jaza en Siri vinden het prima dat Marie de wereld wil leren kennen. De afgelopen zomer is Marie bij Gerrit Fluitegut gaan logeren. Gerrit is de opa van Marie, die in de stad is gaan wonen nadat zijn grot was afgegraven. Marie heeft van haar avonturen bij Gerrit in de vergeten tuin alles opgeschreven in haar notitieboekje. Ze wil later journalist worden. Maar dat is nog niet zeker, want je weet maar nooit wat je allemaal tegenkomt.

Marie is nu weer thuis bij Jaza en Siri, en vertelt over haar avonturen met haar nieuwe vrienden in de vergeten tuin van Gerrit Fluitegut.

2 Zie: 'EEN VERGETEN TUIN, de andere wereld van Gerrit en Marie', 2021, Han Berghs

'Gerrit Fluiteguit is echt geweldig!' zegt ze, 'hij heeft me niet alleen alles over de natuur verteld, maar me ook geleerd hoe ik muziek kan opschrijven.'

Trots laat ze haar opschrijfboekje zien, waar alles in staat, wat ze de afgelopen zomer heeft beleefd. Ook het ritme dat ze samen met Gerrit heeft opgeschreven.

'Gerrit zegt dat ik heel muzikaal ben.'

'Misschien,' zegt Jaza, 'moet je dat eens verder gaan ontdekken, dan weet je zeker of je er later iets mee kunt doen.'

'Ja,' zegt Siri, 'en ook of je daar misschien echt goed in wilt worden.'

'Ga dat maar eens onderzoeken,' zegt Jaza, 'in de stad staat een groot gebouw, het conservatorium, waar je alles van muziek kunt leren: instrumenten bespelen, zingen, muziek schrijven, en nog veel meer.'

'Ja maar,' zegt Marie, 'ik word later toch journalist?'

'Precies,' zegt Jaza, 'een journalist schrijft op wat hem opvalt. En als je van dingen verstand hebt, kun je er natuurlijk beter over schrijven. Je hebt nu bij Gerrit een heleboel geleerd over de natuur. Misschien dat je nu eens kunt kijken, hoe de wereld van de muziek eruit ziet.'

'Oh,' zegt Marie, 'zo heb ik het nog nooit bekeken.'

'Ga maar weer eens op avontuur,' zegt Siri, 'het conservatorium ligt niet ver van de vergeten tuin, waar Gerrit woont. Je bent oud en wijs genoeg voor een volgend avontuur. Als er iets misgaat, kun je snel naar Gerrit toe, of naar ons, maar dat is iets verder weg.'

'Gaan jullie mij dan niet missen?' vraagt Marie.

'Natuurlijk wel,' zegt Siri, 'maar als je daarna weer terugkomt, ben je zoveel rijker geworden aan ervaringen. En dat vinden wij geweldig!'

'Zo is dat!' zegt Jaza.

'Oké dan,' zegt Marie, 'morgen vertrek ik naar de stad, naar het conservatorium, die school voor muziek.'

De volgende ochtend is Marie vroeg opgestaan. Siri is ook al op, en heeft voor Marie een rugzak met eten klaargemaakt.

'Daarmee kun je een tijdje vooruit,' zegt ze, 'daarna vind je zelf wel iets, dat weet ik zeker.'

'Dat gaat goed komen,' zegt Marie.

Jaza is ook opgestaan, en samen met Siri zwaait hij Marie uit.

Jaza heeft aan Marie uitgelegd hoe ze moet lopen. Het is een lange weg. Eerst de berg af richting de Maas. Daarna langs de Maas in de richting van de stad. Dan moet ze in Maastricht ook nog de brug over. Met haar korte beentjes doet ze er een paar uur over. Gelukkig is het nog vroeg, en zijn er maar weinig mensen op straat. Ze vindt mensen maar niks. Die doen altijd domme dingen.

Dicht langs de leuning van de brug gaat ze de Maas over.

'Hier moet het ergens zijn,' zegt ze.

Daar ziet ze langs de Maas een groot gebouw. Laat ik daar maar eens gaan kijken, denkt Marie, en loopt naar het gebouw. Hoe dichterbij het gebouw komt, hoe meer muziek ze hoort. Van alle kanten komt getoeter, gezang en getrommel uit het gebouw. Ze ziet ook een auto met een groot muziekinstrument voor het hek staan.

'Wat een herrie hier,' zegt Marie, 'even kijken hoe ik binnenkom.'

Ze staat voor een grote deur, en wacht totdat er iemand naar buiten komt.

Even later gaat de deur open, en een jongen komt naar buiten met een groot zwart koffer.

Daar zal zijn instrument in zitten, denkt Marie, en glipt snel door de deur naar binnen.

Ze komt is een grote hal. Er lopen een heleboel jonge mensen. Recht voor haar, ziet ze een trap naar boven. Links een deur. Daar komen wat oudere mensen in en uitlopen. Dat zullen de leraren wel zijn, denkt Marie.

Rechts zit een man achter een glazen ruit. Hij heeft een vriendelijk gezicht, en hij praat met de mensen die voor zijn raampje staan. Marie denkt: die zal wel veel weten.

In een hoek meteen bij de voordeur ziet Marie een prullenbak staan. Laat ik me daarachter maar even verstoppen, denkt Marie.

Even afwachten wat er allemaal gebeurt, en ze gaat achter de prullenbak staan.